

Le Tableau du chat

1.

C'est à mon agence du Crédit Général que j'ai vu Marianne pour la toute première fois de ma vie. Ce jour-là, bien sûr, je ne pouvais pas savoir qu'elle se prénomme Marianne et que, moins de cinq mois plus tard, elle allait devenir légalement ma femme. Dans la petite ville où je vis, on préfère dire « épouse ». J'ai horreur de ce mot bourgeois. J'ai horreur qu'on dise de Marianne qu'elle est mon épouse et que moi, par antonymie, je suis son époux.

Il n'y avait qu'un seul guichet ouvert et il était tenu par une grosse rousse d'une lenteur désespérante. Elle était à l'agence depuis peu. Au train où elle s'occupait des clients, elle n'allait certainement pas y rester.

J'ai poussé un bruyant soupir.

Tellement bruyant, tellement significatif, que la personne qui me précédait dans la queue, à deux ou trois mètres du guichet, s'est aussitôt retournée.

Cela n'a duré que quelques brèves secondes – le temps qu'on se dévisage et qu'on esquisse chacun un vague sourire de connivence. Mais déjà je l'avais photographiée : une femme de rêve, une de ces femmes blondes qu'on ne voit que sur les couvertures des magazines de mode, jamais dans la rue, jamais dans les bars. Pulpeuse et provocante. Et terriblement désirable.

Tablou cu pisoii

1.

Am văzut-o pe Marianne pentru prima și întâia dată în viață la agenția mea de Credit General. În acea zi, bineînțeles, nu puteam ști că are prenumele Marianne și că urma să devină legal nevasta mea cu mai puțin de cinci luni mai târziu. În orașelul în care locuiesc, se preferă să se spună „soție“. Detest acest cuvânt burghez. Mi-e groază să se spună despre Marianne că este soția mea și că eu, din antinomie, sînt soțul său.

Nu era decît un singur ghișeu deschis, care era deservit de o grăsană roșcată de o încetineală exasperantă. Ea era la agenție de puțină vreme. După ritmul în care se ocupa de clienți, nu avea să rămînă cu siguranță aici.

Am scos un oftat zgomotos.

Atît de zgomotos, atît de semnificativ încît persoana care era înaintea mea la coadă, la doi sau trei metri de ghișeu, s-a întors de îndată.

Asta n-a durat decît cîteva secunde – cît să ne privim și să schițăm fiecare un vag zîmbet complice. Dar o fotografiase deja: o femeie de vis, una dintre acele femei blonde care nu se văd decît pe copertele revistelor de modă, niciodată pe stradă, niciodată în baruri. Apetisantă și provocatoare. Și extrem de dezirabilă.

Lorsque son tour est enfin venu de passer au guichet, je me suis aperçu qu'elle avait une allure superbe. J'ai porté toute mon attention sur ses fesses, puis sur ses jambes qui étaient longues et bien galbées et j'ai béni la caissière, en espérant qu'elle continue de traîner comme à son habitude, sans se soucier de l'impatience et de l'agacement des clients. Et je me suis grisé du merveilleux spectacle que m'offrait, de dos, le corps de Marianne.

Juste au moment de me céder sa place, elle m'a lancé un rapide coup d'œil. Mon cœur s'est soulevé et j'ai été sur le point de lui adresser la parole, attendez-moi, j'arrive, j'en ai pour deux minutes, il fait chaud, vous ne trouvez pas, allons prendre un verre à la terrasse la plus proche...

Aucun mot ne s'est échappé de mes lèvres. J'ai regardé Marianne de biais — je l'ai regardée partir, ouvrir la porte de l'agence puis disparaître dans la rue...

Derrière son guichet, la grosse rousse m'a considéré d'un air revêché. J'en avais presque oublié pourquoi j'étais là : retirer de l'argent de mon compte courant et réclamer un nouveau carnet de chèques.

Deux minutes après, j'étais dehors. J'avais cru au miracle : Marianne m'attendait sur le trottoir, le visage illuminé par un sourire. J'ai scruté les alentours mais en vain.

2.

J'ai revu Marianne au bout de trois jours seulement, à la galerie Georges Braque. Quoiqu'elle porte le nom d'un grand artiste, cette galerie expose en général des croûtes dues à des barbouilleurs ou à des peintres du dimanche vivant en ville et dans la région.

Atunci când i-a venit în sfârșit rîndul să treacă la ghișeu, mi-am dat seama că avea un mers superb. Mi-am concentrat atenția pe fesele sale, apoi pe gambele care erau lungi și bine conturate și am binecuvîntat-o pe casieria, sperînd că va continua să tîrîgîneze conform obiceiului său, fără să-i pese de agasarea clienților. Și m-am îmbătat de minunatul spectacol pe care mi-l oferea, pe la spate, corpul Mariannei.

Chiar în clipa cînd mi-a cedat locul, aceasta mi-a aruncat o ocheadă rapidă. Inima nu mi-a făcut decît un salt și am fost cît pe ce să mă adresez ei, așteaptă-mă, vin îndată, nu durează decît două minute, e cald, nu-i așa, hai să bem un pîhărel la terasa cea mai apropiată...

Nu mi-a ieșit nici o vorbă din gură. Am privit-o pe Marianne pieziș –, am privit-o plecînd, deschizînd ușa agenției, apoi dispărînd pe stradă...

Din spatele ghișeului, grășana cea roșcată m-a cercetat cu o înfățișare posacă. Aproape că uitasem de ce venisem: să retrag bani din contul meu curent și să cer un nou carnet de cecuri.

Două minute mai tîrziu eram afară. Și, minune: Marianne mă aștepta pe trotuar, cu fața iluminată de zîmbet. Am scrutat împrejurimile, dar în zadar.

2.

Am revăzut-o pe Marianne după numai trei zile, la galeria Georges Braque. Deși poartă numele unui mare artist, această galerie expune în general mîzgălituri făcute de pictori proști sau de duminică locuind în oraș și în regiune.

Je ne m'y serais jamais rendu sans les insistances de ma vieille secrétaire, madame Jensen. Elle avait un neveu qui, selon elle, était bourré de talent et qui ne peignait que des animaux domestiques. Je serais très flattée... si vous veniez au vernissage... Vendredi

soir, galerie Georges Braque... vous voyez où c'est, je suppose... rue des Carmélites... à deux pas de la place du Vieux-Marché... Et y aura un tas de monde... le maire, les édiles... Et puis, pour l'image de l'entreprise... ce serait bien que vous y soyez... Elle parlait toujours en hachant ses phrases et le vendredi en question, elle m'avait répété tout ça d'une voix spasmodique, tant elle tremblait pour son neveu, Manuel, tant elle craignait que son exposition ne fût mal accueillie.

J'y suis arrivé vers sept heures. Comme l'avait prédit madame Jensen, la foule s'y pressait et j'ai reconnu d'emblée beaucoup de gens, notamment le maire, le directeur de mon agence du Crédit Général et le patron de l'imprimerie Guillet dont j'étais depuis un an le contrôleur de gestion et qui parlait avec un de mes collègues, Jean Perrault, le responsable des plannings. Jean Perrault et moi, on avait très vite sympathisé. Il avait mon âge, la trentaine, il adorait s'amuser et rire, et nous étions célibataires tous les deux. C'est vers lui et vers mon patron, Raphaël Guillet, que je me suis dirigé en premier lieu. On a plaisanté un moment puis le maire est venu saluer Raphaël Guillet et ils se sont éloignés ensemble, bras dessus, bras dessous. Presque au même instant, une assez jolie fille coiffée à la Jeanne d'Arc s'est jetée au cou de Jean Perrault. Je les ai laissés en tête-à-tête et je me suis glissé au milieu de la foule pour aller voir de près les toiles accrochées aux cimaises.

La première que j'ai eue sous les yeux représentait un chat. Un gros chat mafflu au pelage soyeux et fauve, saisi de face. Il

Nu m-aș fi dus acolo fără insistențele bătrinei mele secretare, doamna Jensen. Avea un nepot care, spunea ea, era burdușit de talent, dar care nu picta decât animale domestice. *Aș fi foarte măgulită... dacă ați veni la vernisaj... Vineri seara, la galeria Georges Braque... Presupun că știți unde-i... Pe strada Carmelitelor... La doi pași de piața Vieux-Marché... Va fi o mulțime de lume... Primarul, edilii... Și apoi, pentru imaginea întreprinderii... Ar fi bine să fiți acolo... Vorbea întotdeauna ciopârțind frazele, însă, în vinerea respectivă, mi le-a repetat cu o voce spasmodică, într-atît tremura pentru nepotul său, Manuel, într-atît se temea ca expoziția să nu fie prost primită.*

Am sosit acolo pe la ora șapte. După cum prezisese doamna Jensen, mulțimea se înghesuia și am recunoscut dintr-odată mulți oameni, printre alții primarul, directorul agenției mele Creditul General și patronul tipografiei Guillet, al cărui controlor de gestiune eram de un an, și care vorbea cu unul dintre colegii mei, Jean Perrault, responsabilul planificărilor. Jean Perrault și cu mine simpatizasem foarte repede. Avea vârsta mea, cam treizeci de ani, îi plăcea să se distreze și să rîdă și eram amîndoi burlaci. M-am îndreptat în primul rînd spre el și spre patronul meu, Raphaël Guillet. Am glumit cîteva clipe, apoi a venit primarul să-l salute pe Raphaël Guillet și s-au îndepărtat împreună, braț la braț. Aproape în același moment, o fată destul de drăguță, pieptănată ca Ioana d'Arc, s-a aruncat de gîtul lui Jean Perrault. I-am lăsat între patru ochi și m-am strecurat prin mulțime pentru a vedea îndeaproape pînzele agățate de simeze.

Prima pe care am avut-o sub ochi reprezenta un pisoi. Un pisoi mare bucălat cu blana mătăsoasă și roșcată, surprins din față. După

ressemblait à un lion. Ce n'était pas très beau. C'était à mon goût à la fois trop vulgaire et trop réaliste.

J'allais m'en écarter quand quelqu'un s'est exclamé tout près de moi :

— Je suis hypnotisée, pas vous?

J'ai eu un brusque sursaut en découvrant Marianne à mes côtés. Elle examinait la toile en plissant les yeux, dans une pose presque théâtrale, tout le poids de son corps magnifique appuyé sur sa jambe droite.

— Hypnotisé? Non, pas vraiment... Encore que...

— Ce chat est fascinant.

Elle s'est interrompue quelques secondes avant d'ajouter d'une voix suave :

— Mais tout compte fait, je préfère l'autre... Le chat étendu lascivement sur la moquette bleue.

Elle a esquissé une légère rotation de la tête vers le fond de la salle mais je n'ai pas pu voir la toile dont elle me parlait. Des visiteurs se bousculaient devant. J'ai haussé les épaules.

— Vous aimez les chats, à ce que je constate.

— J'en suis folle depuis ma plus tendre enfance. Aucun animal n'est plus magique.

Vous savez qu'ils disposent de neuf vies ?

Non, je ne savais pas — et cela m'était égal. Ce qui était magique pour moi, c'était elle, Marianne — sa voix si suave, son regard, son maintien, sa chevelure dorée, le tailleur bordeaux [...].

gustul meu, era în același timp prea vulgar și prea realist.

Eram pe punctul de a mă îndepărta de el, când cineva a exclamat foarte aproape de mine:

— Sînt hipnotizată, dumneata nu?

Am tresărit brusc descoperind-o pe Marianne lângă mine. Examina pînza încrețindu-și ochii, într-o poză aproape teatrală, cu toată greutatea corpului său splendid sprijinit pe gamba dreaptă.

— Hipnotizat? Nu tocmai... Deși...

— PISOIUL E FASCINANT.

S-a întrerupt cîteva secunde înainte de a adăuga cu o voce suavă:

— Dar, la urma urmei, îl prefer pe celălalt... PISOIUL ÎTINS LASCIV PE MOCHETA ALBASTRĂ.

A schițat o ușoară rotație a capului spre fundul sălii, dar n-am putut vedea pînza despre care îmi vorbea. În fața sa se îmbulzeau niște vizitatori. Am ridicat din umeri.

— Constat că îți plac pisoii.

— Sînt nebună după ei încă din fragedă copilărie. Nici un animal nu-i mai magic.

Știi că dispune de nouă vieți?

Nu, nu știam –, iar asta îmi era indiferent. Ceea ce era magic pentru mine era ea, Marianne –, vocea ei suavă, privirea, ținuta, pletele aurii, taiorul bordo pe care îl purta, pantofii din piele roșie, parfumul care emana din ea, care mă inunda, care făcea să-mibată inima...